

Arrest

nr. 247 513 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 april 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent afkomstig uit Caracas en woonde de laatste acht jaar voor uw vertrek uit Venezuela in de gemeente San Juan de los Morros in de provincie Guárico.

In 2012 begon u te werken als alguacil voor het Hooggerechtshof. U stond samen met uw collega alguaciles onder meer in voor de veiligheid van de rechters en de veiligheid binnen de zittingszaal waar gedetineerden verhoord werden en had ook administratieve taken zoals het overbrengen van documenten en dossiers, o.a. naar de gevangenis.

In 2014 begonnen uw problemen. U en uw collega's werden per vijf in een klein kantoor geroepen om met de baas te spreken. Jullie werden verteld dat jullie voortaan voor de regering moesten stemmen en dat er sancties zouden volgen en jullie jullie werk konden verliezen indien jullie dat niet deden. Jullie zwegen hierover wanneer jullie op het werk waren maar maakten hierover wel opmerkingen onder collega's wanneer jullie niet op het werk waren. Men begon vreedzame betogers te arresteren zonder reden. Ze werden in voorlopige hechtenis vastgehouden in vieze, donkere cellen vol kakkerlakken. Ze kregen geen voedsel of water. Hoewel volgens de strafuitvoeringswet een persoon binnen de 72 uur gehoord moet worden als hij in voorlopige hechtenis zit en de openbare aanklager binnen die 72 uur zijn strafvordering moet te kennen geven, duurde het bij deze betogers allemaal veel langer. U en uw collega's wisten dat ze allemaal onschuldig waren. Midden 2015 werden u en uw collega's uitgerust met stroomstootwapens en gevraagd door mensen van de rechtbank om stroomstoten uit te delen aan die gedetineerden. U en uw collega's wilden dit niet doen en toonden dat jullie niet tevreden waren. Uw oversten zeiden dat er consequenties zouden volgen indien u niet gehoorzaamde. U heeft nooit een bevel om een gedetineerde te mishandelen uitgevoerd. Zo begonnen de bedreigingen en uw problemen. Op een dag moest u een invrijheidsstelling bezorgen aan de gevangenis. In de gevangenis zijn de gevangenen bewapend met pistolen en mitraillettes. Toen u uw correspondentie had afgegeven in de ruimte met de gevangenen, wilde de bewaker de deur niet opnieuw voor u openen om u buiten te laten waardoor u vastzat bij de gewapende gevangenen. De bewaker zei u dat hij instructies had gekregen van zijn overste dat de deur voor u gesloten moest blijven omdat u bang was en de bevelen niet gehoorzaamde. Hij liet u daar drie tot vier uren vastzitten met de gewapende gevangenen. Dit gebeurde in totaal zo'n vijf à zes keer. De laatste keer zeiden ze nogmaals dat het was omdat u de bevelen om gedetineerden stroomstoten te geven en in elkaar te slaan niet gehoorzaamde. De laatste keer zag u een onthoofd lichaam liggen langs een gevangene. U weigerde nog terug te gaan naar de gevangenis om correspondentie te brengen, ook al behoorde dit tot uw takenpakket. Sinds u dit weigerde, begin 2016, merkte u twee mannen met een motorfiets op die om de twee à drie weken tussen 19u en 20u aan het huis van uw schoonouders, bij wie u inwoonde, stonden. U belde de politie en de nationale garde maar niemand kwam jullie helpen. Uit angst voor deze twee mannen kwamen u en uw familieleden niet meer buiten wanneer zij daar stonden. Wanneer u uw zoon naar school bracht, voelde u zich de hele tijd achtervolgd. U nam daarom telkens een andere route. U ging enkel nog naar uw werk of bleef thuis. In november 2017, toen u met uw eigen moto uw echtgenote van het fitnesscentrum ging ophalen richtte een motorrijder die achter jullie reed een pistool op u. U versnelde en kon hem afschudden. U weet niet of deze motorrijder tot de personen behoort die u in de gaten hielden of u wou overvallen. U werd tot aan uw vertrek uit Venezuela in de gaten gehouden door deze twee mannen met een motorfiets.

Uw collega A.S.(...) werd vermoord in 2016. Uw collega S.J.B.(...) werd eind 2017 vermoord. Zij kregen dezelfde bevelen om gedetineerden te mishandelen als u en werden eveneens opgesloten in de gevangenis. Zij hadden u verteld dat er ook bij hen mensen aan hun huis stonden. U vermoedt dat zij door overheidsfunctionarissen of colectivos vermoord werden.

Omdat u vreesde dat u of één van uw familieleden iets zou overkomen wilde u het land verlaten. U wachtte op de hulp van uw zus, die in België woont. Op 27 maart 2018 verliet u uw werk zonder officieel uw ontslag in te dienen en trok u naar Caracas, waar u drie maanden doorbracht in het huis van uw ouders en uw vertrek regelde. U verliet Venezuela op 7 september 2018. U reisde over land naar Ecuador. U verbleef in Ecuador tot 21 november 2018 vanwaar u het vliegtuig nam naar België via een tussenlanding in Spanje. U kwam op 22 november 2018 aan in België. Op 30 januari 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u gedood te zullen worden omdat u weigerde bevelen uit te voeren op uw werk en omdat u het land verliet zonder uw ontslag in te dienen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw gelegaliseerde geboorteakte, uw gelegaliseerde huwelijksakte, de gelegaliseerde geboorteakte van uw zoon, een attest van goed gedrag en zeden en uw vluchtgegevens. U legt daarnaast kopieën neer van uw middelbareschooldiploma, van uw werkbadge, van twee foto's uit de krant van onder meer familieleden van gedetineerden die voor de rechtbank protesteerden en van twee door u genomen foto's van de rechtbank, van fragmenten uit krantenartikelen over de moord op uw collega's, A.R.S.(...) en S.J.B.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst blijkt uit uw gedrag allerminst dat u vreesde gedood te zullen worden omdat u weigerde bevelen uit te voeren op uw werk of omdat u uw werk verliet. Zo dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin u weigerde bevelen uit te voeren zoals het uitdelen van stroomstoten aan gedetineerden, bijzonder lang aansleepte, m.n. vanaf midden 2015 tot uw laatste werkdag op 27 maart 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30.04.2019 p. 6, 13). U verklaart tevens dat u sinds begin 2016 weigerde nog langer correspondentie af te leveren in de gevangenis en m.a.w. niet langer voldeed aan uw functie omdat dit een onderdeel van uw takenpakket was (CGVS, p. 8, 16). Dat u zou vrezen voor uw leven omdat u bevelen weigerde uit te voeren terwijl u dit in Venezuela drie jaar lang deed waarbij u tevens twee jaar weigerde uw volledig takenpakket uit te voeren is allerminst geloofwaardig te noemen. Bovendien verklaart u ook dat uw bazen u van bij het begin duidelijk maakten dat er consequenties zouden zijn indien u hun bevelen niet opvolgde, dat u in de gaten gehouden werd door twee personen op een motor sinds u niet langer correspondentie afleverde in de gevangenis begin 2016, dat u zich de hele tijd achtervolgd voelde, dat uw leven verschrikkelijk was en dat twee van uw collega's vermoord werden in 2016 en in 2017 door de Venezolaanse autoriteiten omdat ze net als u weigerden dergelijke bevelen uit te voeren, bedreigingen kregen en in de gaten gehouden werden aan hun huis (CGVS, p. 8, 10, 13, 15-17). U verklaart dat u zo lang gewacht heeft om uw werk en vervolgens Venezuela te verlaten omwille van uw financiële situatie. U stelt dat u diende te wachten op financiële hulp van uw zus, die in België woont, en ondertussen diende vol te houden en zo veel mogelijk bevelen probeerde te weigeren (CGVS, p. 12, 14). Vooreerst kan er niet begrepen worden waarom u uw laatste werkdag en de dag van uw geplande vertrek uit Venezuela niet beter op elkaar afstemde om het risico dat u volgens uw verklaringen liep in de tussenperiode in te perken. U koos ervoor in maart 2018 met uw werk te stoppen omdat uw zus dat financieel mogelijk maakte (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u zes maanden in Caracas bleef, herhaalt u enkel dat u van maart tot september 2018 in Caracas bleef en dat uw zus u financieel onderhield (CGVS, p. 18). U zou nooit een andere optie overwogen hebben dan Venezuela te verlaten als uitweg uit uw situatie en bleef er werken omdat u uw maandelijks inkomen nodig had (CGVS, p. 14). U maakt niet in concreto aannemelijk dat er voor u geen enkele andere manier bestond om een inkomen te genereren in Venezuela. U haalt zelf aan dat u zou kunnen werken in de zaak van uw tante in Caracas net zoals uw vader. Uw veiligheidssituatie zou u daarvan weerhouden hebben (CGVS, p. 19). Nochtans haalt u geen enkele concrete reden aan om te veronderstellen dat u in Caracas geïsoleerd zou worden, laat staan een groter gevaar zou lopen dan thuis en op uw werk in San Juan de los Morros, waar u naar eigen zeggen bedreigd werd door uw bazen dat er consequenties zouden zijn, geregeld opgesloten werd bij gewapende gevangenen, twee mannen u in de gaten hielden op uw werk en twee van uw collega's vermoord werden door de Venezolaanse autoriteiten omdat ze net als u weigerden bevelen uit te voeren. Evenmin maakt u uw stelling dat het in Venezuela onmogelijk was om uw ontslag in te dienen omdat u dan openlijk blij zou geven van uw standpunt tegen 'hen' en 'zij' dan wél rechtstreekse maatregelen zouden treffen tegen u (CGVS, p. 14-15) aannemelijk. Gezien u sinds midden 2015 bevelen naast u neerlegde en sinds begin

2016 één van uw taken, correspondentie afleveren in de gevangenis, weigerde uit te voeren, kan aangenomen worden dat u reeds geruime tijd openlijk blijk gaf van uw standpunt. Er kan niet begrepen worden waarom 'zij' wél rechtstreekse maatregelen tegen u zouden nemen indien u officieel uw ontslag zou ingediend hebben in tegenstelling tot wanneer u weigerde bevelen op te volgen en uw taken te volbrengen. Overigens blijkt uw stelling dat het in Venezuela onmogelijk was om uw ontslag in te dienen omdat u dan openlijk blijk zou geven van uw standpunt tegen 'hen' en zij dan wél rechtstreekse maatregelen zouden treffen tegen u (CGVS, p. 14-15) een loutere aanname, die voortvloeit uit het gegeven dat u niemand kent op uw werk die zijn of haar ontslag had ingediend (CGVS, p. 15). Uw stelling dat niemand ooit ontslag nam omwille van het feit dat mensen die ontslag namen beschuldigd werden van landsverraad en vervolgens opgesloten werden in de gevangenis is strijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo namen reeds duizenden werknemers van het Venezolaanse staatspetroleumbedrijf ontslag (zie administratief dossier). De journaliste Sebastiana Barráez schrijft dan weer dat vele werknemers werkzaam in de rechterlijke macht ontslag nemen omwille van de lage lonen, in die mate dat er niet voldoende werknemers meer zijn. In het stuk wordt specifiek verwezen naar alguaciles (zie administratief dossier). Ook ene Luigino Bracci Roa haalt in een opiniestuk aan dat vele ambtenaren massaal ontslag nemen wanneer de staatsinstellingen waarvoor ze werken omwille van logistieke problemen enkele maanden de voedseldozen niet uitdelen aan hun ambtenaren (zie administratief dossier). Ook in een artikel van @KonZapata wordt gesteld dat vele ambtenaren van het Hooggerechtshof en het Openbaar Ministerie ontslag nemen omwille van de lage lonen (zie administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat het niet uitzonderlijk of ongewoon is dat ambtenaren ontslag nemen. Daarnaast is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten iedereen die ontslag neemt uit zijn of haar functie zouden opsluiten. Er dient daarbij aangestipt te worden dat u verklaart een lage functie uitgeoefend te hebben, met name alguacil (CGVS, p. 6). Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen dat u de Venezolaanse autoriteiten publiekelijk bekritiseerde (CGVS, p. 16). Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen enkel naar uw werk te gaan en verder thuis te blijven (CGVS, p. 17), klemmen met uw verklaringen uw zoon altijd via een andere route naar school te brengen (CGVS, p. 10) en met uw verklaring dat u uw echtgenote ging ophalen van het fitnesscentrum eind 2017 (CGVS, p. 17). Voorts is het opvallend dat u in mei 2018, nadat u uw werk zonder uw ontslag in te dienen had verlaten, nog een attest van goed gedrag en zeden bekwam van de Venezolaanse autoriteiten (stuk 7).

Verder is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten twee- à driewekelijks van begin 2016 totdat u uw werk verliet in maart 2018 aan uw huis zouden gaan staan als 'bedreiging' (CGVS, p. 16-17). Zo blijkt uit verklaringen allerminst wat zij op deze manier trachtten te bereiken. U stelt dit zelf niet te weten (CGVS, p. 17). Dit is merkwaardig gezien uw bazen ook gewoon rechtstreeks met u konden communiceren en gedurende de drie jaar dat u weigerde bevelen uit te voeren het hielden op dat er 'consequenties' zouden volgen (CGVS, p. 13, 16) en het u opsluiten met de gevangenen, waarna u weigerde nog langer correspondentie te bezorgen in de gevangenis (CGVS, p. 8-9). Er kan aangenomen worden dat de Venezolaanse autoriteiten, indien zij per se zouden gewild hebben dat gedetineerden mishandeld werden, u ontslagen zouden hebben of indien zij u zouden hebben willen gevangennemen voor het weigeren bevelen uit te voeren, doortastender zouden opgetreden hebben tegen u.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u allerminst eenduidig bent over hoeveel keer u opgesloten werd met de gevangenen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat dit meer dan 20 keer gebeurde (vragenlijst CGVS, d.d. 28.03.2019, vragen 1 en 5), houdt u het tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk op vijf à zes keer (CGVS, p. 8) en later op 'meer dan zes keer', om vervolgens uw antwoord bij te stellen naar ongeveer 12 keer (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u dergelijk uiteenlopende antwoorden geeft op de vraag hoeveel keer dit nu gebeurd is, ondermijnt het geloof in uw asielrelaas ten stelligste. U bent evenmin eenduidig over de bedreigingen die u thuis ontving. Bij de DVZ verklaarde u dat onbekenden naar uw huis kwamen die zeiden dat u de bevelen moest uitvoeren of dat u anders de gevolgen zou ondervinden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u hier dan weer met geen woord over. U verklaart enkel dat twee mannen op een motorfiets om de twee à drie weken voor uw huis kwamen staan en haalt een incident waarbij een persoon op een motorfiets die achter u reed een pistool op u richtte aan wanneer u gevraagd werd of de mannen op de motorfiets u ooit aangesproken hebben (CGVS, p. 8-9, 13, 16-17). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de bedreigingen die u thuis zou ontvangen hebben, haalt het geloof in uw asielrelaas verder onderuit.

Met betrekking tot het incident met de motorrijder die een pistool op u richtte toen u uw echtgenote van het fitnesscentrum ging ophalen (CGVS, p. 17), dient vastgesteld te worden dat u zelf niet weet of deze persoon u persoonlijk viseerde dan wel een willekeurige overval trachtte te plegen (CGVS, p. 17).

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw collega's A.S.(...) en S.J.B.(...) vermoord werden door overheidsfunctionarissen of colectivos omdat zij weigerden bevelen om gedetineerden te mishandelen uit te voeren. Zo zou Andy u verteld hebben dat er ook bij hem mensen aan zijn huis stonden om hem te bedreigen (CGVS, p. 15). Gezien u tevens verklaart dat niet geweten is wie A.S.(...) gedood heeft en hoe dat gebeurd is (CGVS, p. 11), dient vastgesteld te worden dat dit louter speculaties van uw kant zijn. Met betrekking tot de moord op S.J.B.(...) dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot wat u verklaart, verschillende verdachten gearresteerd werden in het kader van zijn moord, die zouden deel uitmaken van de bende 'El Jonaiker'. Zijn familieleden namen na zijn dood deel aan een betoging tegen de onveiligheid en straffeloosheid in hun regio en vroegen meer politie op straat (zie administratief dossier). Het is erg bevreemdend dat deze informatie te lezen is in het krantenartikel dat het CGVS terugvond waarvan u slechts een fragment neerlegde. Er dienen daarnaast ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen goed bevriend geweest te zijn met A.S.(...) (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaart immers dat hij in 2016 vermoord werd en dat u nog meer dan een jaar verder werkte als alguacil na zijn dood (CGVS, p. 11-12), terwijl hij in augustus 2017 vermoord werd (zie administratief dossier), zo'n zeven à acht maanden voordat u uw werk neerlegde. De dood van S.J.B.(...) situeert u dan weer verkeerdelijk eind 2017, terwijl hij in werkelijkheid op 1 oktober 2016 om het leven gebracht werd (zie administratief dossier). Dat u de door u aangehaalde moorden op twee collega's niet correct in de tijd kunt situeren en in de verkeerde volgorde plaatst (CGVS, p. 11), ondermijnt het geloof in uw vrees naar aanleiding van uw werk omdat men zou verwachten dat u deze ingrijpende gebeurtenissen wel correct in de tijd zou kunnen situeren indien u vreesde hetzelfde lot te ondergaan als uw collega's.

Bovenstaande vaststellingen nopen tot de conclusie dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees gevangen genomen te zullen worden door de Venezolaanse autoriteiten voor landsverraad omdat u uw job als alguacil neerlegde of omdat u bepaalde bevelen niet uitvoerde.

De documenten die u neerlegt vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, uw gelegaliseerde geboorteakte, uw gelegaliseerde huwelijksakte en de gelegaliseerde geboorteakte van uw zoon bevestigen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Uw attest van goed gedrag en zeden werd reeds besproken. Uw vluchtgegevens en uw middelbareschooldiploma onderschrijven uw verklaringen over uw reisweg en scholing, dewelke evenmin ter discussie staan in deze beslissing. Uw werkbadge onderschrijft uw verklaringen over uw tewerkstelling als alguacil maar kan uw vrees ten gevolge van uw werk als alguacil niet aantonen. De twee foto's in het word-document betreffen volgens de erbij getypte onderschriften respectievelijk de nationale garde die het personeel van het hooggerechtshof bedreigt omdat ze niet akkoord gaan met de strafrechtelijke beslissingen die er genomen zouden worden en personeel van het hooggerechtshof van de staat Guárica dat protesteert tegen de vervolging en de bedreigingen. Gezien het krantenartikel of de krantenartikels waaruit deze foto's gehaald werden niet door u neergelegd werden en een bronvermelding ontbreekt, ontberen deze foto's elke context en is het bijgevolg onduidelijk wanneer en in welke omstandigheden ze genomen werden. De onderschriften kunnen door eender wie geschreven zijn. Gezien u zelf niet te zien bent op één van deze foto's (CGVS, p. 10) kunnen zij uw persoonlijke problemen evenmin aantonen. De foto's van de zetel van het hooggerechtshof van de staat Guárico tonen enkel aan dat dit gebouw bestaat, maar kan evenmin uw persoonlijke problemen aantonen. De fragmenten uit krantenartikelen over de moorden op uw collega's, A.R.S.(...) en S.J.B.(...) werden reeds besproken met betrekking tot uw verklaringen over wanneer deze moorden plaatsvonden en de verdachten die gearresteerd werden voor de moord op S.J.B.(...).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent een gezonde jongeman met zeven jaar werkervaring. Zowel uw ouders als uw schoonouders zijn eigenaar van hun huis. U omschrijft de financiële situatie van uw ouders en van uw schoonouders als normaal. Uw vader werkt in de auto-onderdelenzaak van uw tante, die auto-onderdelen verkoopt, en uw moeder is huisvrouw. Uw zus werkt niet maar studeert kinesitherapie. Haar echtgenoot werkt bij het Openbaar Ministerie. Uw schoonvader is taxichauffeur en uw schoonmoeder is een leerkracht op pensioen. U heeft daarnaast nog vele ooms en tantes, waaronder een oom die in een bank werkt, een oom die een eetkraam uitbaat, een tante die voor de metro van Caracas werkt, twee tantes die huisvrouw zijn en een aantal die gepensioneerd zijn (CGVS, p. 4-6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker herneemt kort zijn vluchtrelaas en gaat op summiere wijze in op een aantal weigerings-motieven van de commissaris-generaal. Zo geeft hij aan dat hij geen enkele mogelijkheid had om te werken gezien hij vreesde voor zijn leven en voortdurend in de gaten werd gehouden. Hij legt uit dat hij er alles aan heeft gedaan om een vertrek te vermijden, echter toen een aantal van zijn collega's werden vermoord en hij werd achtervolgd, kon hij niet anders dan vluchten. Hij benadrukt dat hij bovendien met een pistool werd bedreigd door onbekenden toen hij zijn echtgenote wilde gaan ophalen. Verzoeker wijst hier ook op zijn financiële beperkingen. Verder betoogt verzoeker dat het onmogelijk is om een sluitend bewijs te leveren dat zijn twee collega's werden vermoord door de colectivos. Dit blijkt immers uit de samenloop van omstandigheden; ook zij weigerden bevelen uit te voeren en werden bedreigd en in de gaten gehouden tot ze uiteindelijk vermoord werden.

Verzoeker stelt verder dat hij het er niet mee eens is dat er in Venezuela geen systematische vervolging om politieke redenen plaatsvindt en dat de humanitaire situatie er dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Hij verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van mei 2019 waaruit blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 november 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019;
- COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019;
- COI Focus *"Venezuela: situatieschets"* van 15 mei 2020;
- EASO *"Venezuela Country Focus"* van augustus 2020.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Venezuela te worden gevangen genomen of te worden gedood door de Venezolaanse autoriteiten voor landverraad omdat hij in zijn job als alguacil weigerde bepaalde bevelen uit te voeren en omdat hij vervolgens het land verliet zonder zijn ontslag in te dienen.

In navolging van de commissaris-generaal, oordeelt de Raad dat hieraan om volgende redenen geen geloof kan worden gehecht:

"Vooreerst blijkt uit uw gedrag allerminst dat u vreesde gedood te zullen worden omdat u weigerde bevelen uit te voeren op uw werk of omdat u uw werk verliet. Zo dient vastgesteld te worden dat de situatie waarin u weigerde bevelen uit te voeren zoals het uitdelen van stroomstoten aan gedetineerden, bijzonder lang aansleepte, m.n. vanaf midden 2015 tot uw laatste werkdag op 27 maart 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30.04.2019 p. 6, 13). U verklaart tevens dat u sinds begin 2016 weigerde nog langer correspondentie af te leveren in de gevangenis en m.a.w. niet langer voldeed aan uw functie omdat dit een onderdeel van uw takenpakket was (CGVS, p. 8, 16). Dat u zou vrezen voor uw leven omdat u bevelen weigerde uit te voeren terwijl u dit in Venezuela drie jaar lang deed waarbij u tevens twee jaar weigerde uw volledig takenpakket uit te voeren is allerminst geloofwaardig te noemen. Bovendien verklaart u ook dat uw bazen u van bij het begin duidelijk maakten dat er consequenties zouden zijn indien u hun bevelen niet opvolgde, dat u in de gaten gehouden werd door twee personen op een motor sinds u niet langer correspondentie afleverde in de gevangenis begin 2016, dat u zich de hele tijd achtervolgd voelde, dat uw leven verschrikkelijk was en dat twee van uw collega's vermoord werden in 2016 en in 2017 door de Venezolaanse autoriteiten omdat ze net als u

weigerden dergelijke bevelen uit te voeren, bedreigingen kregen en in de gaten gehouden werden aan hun huis (CGVS, p. 8, 10, 13, 15-17). U verklaart dat u zo lang gewacht heeft om uw werk en vervolgens Venezuela te verlaten omwille van uw financiële situatie. U stelt dat u diende te wachten op financiële hulp van uw zus, die in België woont, en ondertussen diende vol te houden en zo veel mogelijk bevelen probeerde te weigeren (CGVS, p. 12, 14). Vooreerst kan er niet begrepen worden waarom u uw laatste werkdag en de dag van uw geplande vertrek uit Venezuela niet beter op elkaar afstemde om het risico dat u volgens uw verklaringen liep in de tussenperiode in te perken. U koos ervoor in maart 2018 met uw werk te stoppen omdat uw zus dat financieel mogelijk maakte (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u zes maanden in Caracas bleef, herhaalt u enkel dat u van maart tot september 2018 in Caracas bleef en dat uw zus u financieel onderhield (CGVS, p. 18). U zou nooit een andere optie overwogen hebben dan Venezuela te verlaten als uitweg uit uw situatie en bleef er werken omdat u uw maandelijks inkomen nodig had (CGVS, p. 14). U maakt niet in concreto aannemelijk dat er voor u geen enkele andere manier bestond om een inkomen te genereren in Venezuela. U haalt zelf aan dat u zou kunnen werken in de zaak van uw tante in Caracas net zoals uw vader. Uw veiligheidssituatie zou u daarvan weerhouden hebben (CGVS, p. 19). Nochtans haalt u geen enkele concrete reden aan om te veronderstellen dat u in Caracas geïsoleerd zou worden, laat staan een groter gevaar zou lopen dan thuis en op uw werk in San Juan de los Morros, waar u naar eigen zeggen bedreigd werd door uw bazen dat er consequenties zouden zijn, geregeld opgesloten werd bij gewapende gevangenen, twee mannen u in de gaten hielden op uw werk en twee van uw collega's vermoord werden door de Venezolaanse autoriteiten omdat ze net als u weigerden bevelen uit te voeren. Evenmin maakt u uw stelling dat het in Venezuela onmogelijk was om uw ontslag in te dienen omdat u dan openlijk blij zou geven van uw standpunt tegen 'hen' en 'zij' dan wél rechtstreekse maatregelen zouden treffen tegen u (CGVS, p. 14-15) aannemelijk. Gezien u sinds midden 2015 bevelen naast u neerlegde en sinds begin 2016 één van uw taken, correspondentie afleveren in de gevangenis, weigerde uit te voeren, kan aangenomen worden dat u reeds geruime tijd openlijk blij gaf van uw standpunt. Er kan niet begrepen worden waarom 'zij' wél rechtstreekse maatregelen tegen u zouden nemen indien u officieel uw ontslag zou ingediend hebben in tegenstelling tot wanneer u weigerde bevelen op te volgen en uw taken te volbrengen. Overigens blijkt uw stelling dat het in Venezuela onmogelijk was om uw ontslag in te dienen omdat u dan openlijk blij zou geven van uw standpunt tegen 'hen' en zij dan wél rechtstreekse maatregelen zouden treffen tegen u (CGVS, p. 14-15) een loutere aanname, die voortvloeit uit het gegeven dat u niemand kent op uw werk die zijn of haar ontslag had ingediend (CGVS, p. 15). Uw stelling dat niemand ooit ontslag nam omwille van het feit dat mensen die ontslag namen beschuldigd werden van landsverraad en vervolgens opgesloten werden in de gevangenis is strijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo namen reeds duizenden werknemers van het Venezolaanse staatspetroleumbedrijf ontslag (zie administratief dossier). De journaliste Sebastiana Barráez schrijft dan weer dat vele werknemers werkzaam in de rechterlijke macht ontslag nemen omwille van de lage lonen, in die mate dat er niet voldoende werknemers meer zijn. In het stuk wordt specifiek verwezen naar alguaciles (zie administratief dossier). Ook ene Luigino Bracci Roa haalt in een opiniestuk aan dat vele ambtenaren massaal ontslag nemen wanneer de staatsinstellingen waarvoor ze werken omwille van logistieke problemen enkele maanden de voedseldozen niet uitdelen aan hun ambtenaren (zie administratief dossier). Ook in een artikel van @KonZapata wordt gesteld dat vele ambtenaren van het Hooggerechtshof en het Openbaar Ministerie ontslag nemen omwille van de lage lonen (zie administratief dossier). Uit deze informatie blijkt dat het niet uitzonderlijk of ongewoon is dat ambtenaren ontslag nemen. Daarnaast is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten iedereen die ontslag neemt uit zijn of haar functie zouden opsluiten. Er dient daarbij aangestipt te worden dat u verklaart een lage functie uitgeoefend te hebben, met name alguacil (CGVS, p. 6). Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen dat u de Venezolaanse autoriteiten publiekelijk bekritiseerde (CGVS, p. 16). Voorts dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen enkel naar uw werk te gaan en verder thuis te blijven (CGVS, p. 17), klemmen met uw verklaringen uw zoon altijd via een andere route naar school te brengen (CGVS, p. 10) en met uw verklaring dat u uw echtgenote ging ophalen van het fitnesscentrum eind 2017 (CGVS, p. 17). Voorts is het opvallend dat u in mei 2018, nadat u uw werk zonder uw ontslag in te dienen had verlaten, nog een attest van goed gedrag en zeden bekwam van de Venezolaanse autoriteiten (stuk 7).

Verder is het weinig plausibel dat de Venezolaanse autoriteiten twee- à driewekelijks van begin 2016 totdat u uw werk verliet in maart 2018 aan uw huis zouden gaan staan als 'bedreiging' (CGVS, p. 16-17). Zo blijkt uit verklaringen allerm minst wat zij op deze manier trachtten te bereiken. U stelt dit zelf niet te weten (CGVS, p. 17). Dit is merkwaardig gezien uw bazen ook gewoon rechtstreeks met u konden communiceren en gedurende de drie jaar dat u weigerde bevelen uit te voeren het hielden op dat er 'consequenties' zouden volgen (CGVS, p. 13, 16) en het u opsluiten met de gevangenen, waarna u weigerde nog langer correspondentie te bezorgen in de gevangenis (CGVS, p. 8-9). Er kan

aangenomen worden dat de Venezolaanse autoriteiten, indien zij per se zouden gewild hebben dat gedetineerden mishandeld werden, u ontslagen zouden hebben of indien zij u zouden hebben willen gevangennemen voor het weigeren bevelen uit te voeren, doortastender zouden opgetreden hebben tegen u.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u allerm minst eenduidig bent over hoeveel keer u opgesloten werd met de gevangenen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat dit meer dan 20 keer gebeurde (vragenlijst CGVS, d.d. 28.03.2019, vragen 1 en 5), houdt u het tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk op vijf à zes keer (CGVS, p. 8) en later op 'meer dan zes keer', om vervolgens uw antwoord bij te stellen naar ongeveer 12 keer (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u dergelijk uiteenlopende antwoorden geeft op de vraag hoeveel keer dit nu gebeurd is, ondermijnt het geloof in uw asielrelaas ten stelligste. U bent evenmin eenduidig over de bedreigingen die u thuis ontving. Bij de DVZ verklaarde u dat onbekenden naar uw huis kwamen die zeiden dat u de bevelen moest uitvoeren of dat u anders de gevolgen zou ondervinden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u hier dan weer met geen woord over. U verklaart enkel dat twee mannen op een motorfiets om de twee à drie weken voor uw huis kwamen staan en haalt een incident waarbij een persoon op een motorfiets die achter u reed een pistool op u richtte aan wanneer u gevraagd werd of de mannen op de motorfiets u ooit aangesproken hebben (CGVS, p. 8-9, 13, 16-17). Dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over de bedreigingen die u thuis zou ontvangen hebben, haalt het geloof in uw asielrelaas verder onderuit.

Met betrekking tot het incident met de motorrijder die een pistool op u richtte toen u uw echtgenote van het fitnesscentrum ging ophalen (CGVS, p. 17), dient vastgesteld te worden dat u zelf niet weet of deze persoon u persoonlijk viseerde dan wel een willekeurige overval trachtte te plegen (CGVS, p. 17).

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw collega's A.S.(...) en S.J.B.(...) vermoord werden door overheidsfunctionarissen of colectivos omdat zij weigerden bevelen om gedetineerden te mishandelen uit te voeren. Zo zou Andy u verteld hebben dat er ook bij hem mensen aan zijn huis stonden om hem te bedreigen (CGVS, p. 15). Gezien u tevens verklaart dat niet geweten is wie A.S.(...) gedood heeft en hoe dat gebeurd is (CGVS, p. 11), dient vastgesteld te worden dat dit louter speculaties van uw kant zijn. Met betrekking tot de moord op S.J.B.(...) dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot wat u verklaart, verschillende verdachten gearresteerd werden in het kader van zijn moord, die zouden deel uitmaken van de bende 'El Jonaiker'. Zijn familieleden namen na zijn dood deel aan een betoging tegen de onveiligheid en straffeloosheid in hun regio en vroegen meer politie op straat (zie administratief dossier). Het is erg bevreemdend dat deze informatie te lezen is in het krantenartikel dat het CGVS terugvond waarvan u slechts een fragment neerlegde. Er dienen daarnaast ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen goed bevriend geweest te zijn met A.S.(...) (CGVS, p. 10-11, 15). U verklaart immers dat hij in 2016 vermoord werd en dat u nog meer dan een jaar verder werkte als alguacil na zijn dood (CGVS, p. 11-12), terwijl hij in augustus 2017 vermoord werd (zie administratief dossier), zo'n zeven à acht maanden voordat u uw werk neerlegde. De dood van S.J.B.(...) situeert u dan weer verkeerdelijk eind 2017, terwijl hij in werkelijkheid op 1 oktober 2016 om het leven gebracht werd (zie administratief dossier). Dat u de door u aangehaalde moorden op twee collega's niet correct in de tijd kunt situeren en in de verkeerde volgorde plaatst (CGVS, p. 11), ondermijnt het geloof in uw vrees naar aanleiding van uw werk omdat men zou verwachten dat u deze ingrijpende gebeurtenissen wel correct in de tijd zou kunnen situeren indien u vreesde hetzelfde lot te ondergaan als uw collega's."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het niet ernstig is van de verwerende partij om te verwachten dat hij een sluitend bewijs bijbrengt dat zijn twee collega's werden vermoord door de colectivos, stelt de Raad na eenvoudige lezing van de bestreden beslissing vast dat hem zulke bewijslast in geen geval werd opgelegd. Wel wordt vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn collega's werden vermoord door overheidsfunctionarissen of colectivos omdat zij weigerden bevelen uit te voeren om gedetineerden te mishandelen, gelet op zijn speculatieve en incoherente verklaringen dienaangaande. Verzoekers opmerking mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag. Verzoeker doet ook niet de minste moeite om zijn gebrekkige verklaringen ter zake te verklaren of te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind blijven en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, met name de bedreigingen en problemen die hij zou hebben gekend omdat hij bevelen niet uitvoerde.

Bijgevolg treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees bij terugkeer naar Venezuela gevangen te worden genomen of te worden gedood door de Venezolaanse autoriteiten voor landsverraad omdat hij bepaalde bevelen niet uitvoerde en hij zijn job als alguacil neerlegde.

4.2. Verzoeker wijst ter terechtzitting op zijn profiel als ambtenaar en de recente rechtspraak van de Verenigde Kamers waarbij werd geconcludeerd dat zowel hoge als lage profielen kunnen worden geïdëntificeerd.

Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwickeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten als gevolg van de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de aanvullende nota dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld gebruikt wordt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'; COI Focus, p. 12-14). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdëntificeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdëntificeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek.

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker verklaarde dat hij een lage functie uitoefende, met name alguacil (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 april 2019, p. 6). Uit zijn verklaringen ter terechtzitting kan worden aangenomen dat hij werkzaam was als gerechtsbode.

Nergens uit zijn verklaringen blijkt voorts dat hij de Venezolaanse autoriteiten publiekelijk bekritiseerde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 april 2019, p. 16) noch dat hij lid was van een organisatie, vereniging of partij (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 april 2019, p. 4; CGVS vragenlijst 28 maart 2019, punt 3.3). De opmerking in het verzoekschrift dat uit het UNHCR-rapport blijkt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, kan in deze dan ook niet dienend worden aangevoerd nu verzoeker nooit heeft deelgenomen aan demonstraties of betogingen.

Ten slotte blijkt uit punt 4.1 dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, met name de bedreigingen en problemen die hij zou hebben gekend omdat hij bevelen niet uitvoerde en dat hij zijn vrees om bij terugkeer naar Venezuela gevangen te worden genomen of te worden gedood door de Venezolaanse autoriteiten voor landsverraad niet aannemelijk maakt. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België werd vervolgd door de Venezolaanse overheden.

Gelet op zijn individuele omstandigheden en zijn ongeloofwaardig vluchtrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort én verkreeg bovendien in mei 2018, nadat hij zijn werk zonder zijn ontslag in te dienen had verlaten, nog een attest van goed gedrag en zeden van de Venezolaanse autoriteiten, wat eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

In casu, verzoekers individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken geen concrete aanwijzingen dat hij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Hij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en zijn veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“U bent een gezonde jongeman met zeven jaar werkervaring. Zowel uw ouders als uw schoonouders zijn eigenaar van hun huis. U omschrijft de financiële situatie van uw ouders en van uw schoonouders als normaal. Uw vader werkt in de auto-onderdelenzaak van uw tante, die auto-onderdelen verkoopt, en uw moeder is huisvrouw. Uw zus werkt niet maar studeert kinesitherapie. Haar echtgenoot werkt bij het Openbaar Ministerie. Uw schoonvader is taxichauffeur en uw schoonmoeder is een leerkracht op pensioen. U heeft daarnaast nog vele ooms en tantes, waaronder een oom die in een bank werkt, een oom die een eetkraam uitbaat, een tante die voor de metro van Caracas werkt, twee tantes die huisvrouw zijn en een aantal die gepensioneerd zijn (CGVS, p. 4-6).”* Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt op individuele basis gepleegd. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 15 mei 2020, p. 26-34; EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Caracas en de laatste acht jaar voor zijn vertrek uit Venezuela in de gemeente San Juan de los Morros in de deelstaat Guárico te hebben gewoond, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio's van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas dan wel Guárico, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *"De documenten die u neerlegt vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, identiteitskaart, uw gelegaliseerde geboorteakte, uw gelegaliseerde huwelijksakte en de gelegaliseerde geboorteakte van uw zoon bevestigen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en gezinssituatie, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Uw attest van goed gedrag en zeden werd reeds besproken. Uw vluchtgegevens en uw middelbareschooldiploma onderschrijven uw verklaringen over uw reisweg en scholing, dewelke evenmin ter discussie staan in deze beslissing. Uw werkbadge onderschrijft uw verklaringen over uw tewerkstelling als alguacil maar kan uw vrees ten gevolge van uw werk als alguacil niet aantonen. De twee foto's in het word-document betreffen volgens de erbij getypte onderschriften respectievelijk de nationale garde die het personeel van het hooggerechtshof bedreigt omdat ze niet akkoord gaan met de strafrechtelijke beslissingen die er genomen zouden worden en personeel van het hooggerechtshof van de staat Guárica dat protesteert tegen de vervolging en de bedreigingen. Gezien het krantenartikel of de krantenartikels waaruit deze foto's gehaald werden niet door u neergelegd werden en een bronvermelding ontbreekt, ontberen deze*

foto's elke context en is het bijgevolg onduidelijk wanneer en in welke omstandigheden ze genomen werden. De onderschriften kunnen door eender wie geschreven zijn. Gezien u zelf niet te zien bent op één van deze foto's (CGVS, p. 10) kunnen zij uw persoonlijke problemen evenmin aantonen. De foto's van de zetel van het hooggerechtshof van de staat Gúarico tonen enkel aan dat dit gebouw bestaat, maar kan evenmin uw persoonlijke problemen aantonen. De fragmenten uit krantenartikelen over de moorden op uw collega's, A.R.S.(...) en S.J.B.(...) werden reeds besproken met betrekking tot uw verklaringen over wanneer deze moorden plaatsvonden en de verdachten die gearresteerd werden voor de moord op S.J.B.(...)."

7. In de mate dat verzoeker verwijst naar de *"Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans – Update I"* van UNHCR van mei 2019, merkt de Raad op dat in dit document enkel wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen zonder dat dit in overeenstemming is met het internationale asielrecht en de mensenrechten. Evenmin wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan automatisch een vorm van internationale bescherming te bieden. UNHCR onderkent weliswaar een aantal profielen die mogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming onder het Vluchtelingenverdrag, evenwel *"depending on the circumstances of the individual case"*. Verder wijst UNHCR erop dat Venezolanen in aanmerking *"kunnen"* komen voor subsidiaire bescherming. Een individuele beoordeling van elke nood aan internationale bescherming blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in concreto aannemelijk heeft gemaakt dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Gelet op wat voorafgaat, legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES